

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Conradi Oligenii J. C. Dissertatio De Primariis Precibus
Imperialibus**

Corradini, Pietro Marcellino

Friburgi Brisgoiae, 1707

LXII. Primariarum Precum origines fabulosæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63022)

tis Collatoribus, & Papæ reservatis, de-
 clarantes Preces haud esse exequendas in
 vacatione primarum dignitatum, & Be-
 neficiorum devolutorum, & litigiosorum,
 ac reservatorum in extravag. *Ad regimen.*
 Errat demum putans in Concordatis de-
 rogari non potuisse huic juri; nam cum
 Concordata in omni sui parte contraria
 sint Precibus, uti superius ostensum fuit;
 & consuetudo, si quæ erat, detecta fue-
 rit simplex abusus ex ipsamet confessione
 Imperatorum, & conventus Electorum
 clamantium apud Concilia pro libertate
 electionum, & pro deletione mandato-
 rum de providendo vacatura; clarum fit
 per Concordiam contrariam fuisse juri ha-
 rum Precum derogatum, neque indi-
 guisse Pontifices mentionem facere ha-
 rum Precum, quarum usus de facto
 contra sacros Canones invecus erat, uti
 superius diximus; sic & Mayer. de pri-
 mar. Precib. num. 95. & 96. fatetur Pre-
 ces Imperiales in mensibus reservatis Sedi
 Apostolicæ in Concordatis, robur accipere
 à diplomate confirmationis Apostolicæ.
 Torquentur adeo his argumentis Aca-
 tholici, ut ex iis non defuerint qui tradi-
 derunt id jus Imperatoribus debitum eo
 quod fuerint semper primi Ecclesiarum
 Cathedralium Germaniæ Canonici; quod

LXI

 Primarum
 Precum
 origines

LXII.

 Primariorum
 Precum ori-
 gines fabulo-
 sæ.

134 *De primariis Precibus Imperialibus*
sint Ecclesiæ Romanæ, & omnium aliarum Ecclesiarum Protectores, & Advocati; quodque id jus proveniat ab Augusto, aliisque Cæsaribus antiquis, qui id ipsum exercuerint. Hos irridere non desinunt ipsimet A catholici apud eundem Fritschium de Jur. primar. Prec. cap. 2. Besoldum, Vitriarium, & alios jam relatos. Quandoquidem dicimus Imperatores esse Ecclesiæ Romanæ Advocatos; quis id jus dederit in vim hujus Advocatiæ, non legitur; notum enim puto esse A catholicis, Carolum IV. Clementi VI. Papæ, Henricum VII. Clementi V., & Rudolphum I. Gregorio X., Albertum Bonifacio VIII., Wenceslaum Urbano VI., Fridericum Eugenio IV., & dein Nicolao V., Sigismundum pariter Eugenio IV., Carolum V. Clementi VII., Maximilianum Pio IV., Ferdinandum II. Paulo V., Ferdinandum III. Urbano VIII., & ferè omnes consuevisse, postquam ii inaugurati essent, & in Romanorum Reges electi, vel per se, vel per Nuncios jurare in actu, quo confirmationem Pontificiam suæ electionis habebant, se fideles Ecclesiæ Romanæ futuros, illiusque Advocatos se devovere, ut videre est apud Goldastum, & legitur in indultis Pontificum jam relatis: ex qui-

bus postquam Imperatores id juramentum præstiterant, patet in præmium hujus Advocatiæ illis donatum indultum primariarum Precum; ergo Imperatores ipsi hæc indulta acceptantes fassi sunt Advocatiam hanc causam fuisse cur Pontifices ita indulgerent, & non cur ex illa id jus privativum, & proprium manaret. Itidem ex Conventu Electorum Germaniæ, in quo Wenceslaus Imperator depositus est, constat munus Imperatoris tanquam Advocati Ecclesiæ Romanæ id efflagitare, ut pacem Ecclesiæ promoveat, & libertatem Ecclesiarum servet, quemadmodum legitur apud Goldastum loco sæpius adducto tom. I. pag. 379., quam libertatem procul dubio opprimunt coactæ electiones Abbatum, & Canonico- rum, ac collationes Beneficiorum, quæ ex Precibus insurgunt, quando apparet ex jam adductis, Pontifices, Prælatos Germaniæ, quin universum cœtum Ecclesiasticorum ejusdem, Imperatores etiam, & Electores adeo decertasse pro hac libertate impetranda. Hæc delibasse sufficiat, cum ipsi A catholici ex prædictis fontibus querere jus primariarum Precum insulsum putarint. Quod si omnes Imperatores, qui Preces direxerunt, & Augustissimus nuper inauguratus in diploma-

136 De primariis Precibus Imperialibus
tibus suarum Precum tantummodò con-
suetudini, & exemplo prædecessorum ad-
hæserunt, & spatio duorum sæculorum,
& ultra expresserunt Preces dirigere in
vim inveteratæ consuetudinis confirmatæ
à sanctissimis illis Præsulibus Romanæ
Ecclesiæ, qui cuilibet Imperatori dona-
verunt indultum, non est cur Germani
scriptores, præsertim A catholici, alia
somnia principia, ex quibus hæ Preces
originem trahant, dum Imperatores ipsi
eorum dicta confundunt, exprimentes in
ipsis Precibus causam, & quidem singu-
larem, nempe consuetudinem simplicem,
vel à Sede Apostolica confirmatam, præ-
viis indultis specialibus singulis Impera-
toribus concessis.

LXIII. Audivimus vocem A catholicorum,
Catholico nunc audiamus & illam Catholicorum
rum senten- scriptorum, & quidem Germaniæ, & pri-
giæ discussæ. mō Hermanni Hermetis in tractatu,
quem inscripsit Fasciculum Jur. publicæ
cap. 11. pag. mihi 155. num. 8. & seqq.
ubi ita universam rem ob oculos ponit:
*Licet non pauci velint hoc jus Imperatori
competere, quasi ex jure patronatus, quod
in universa Ecclesia Imperator sit tanquam
nutritivus, Advocatus, & defensor; verius
tamen videtur hujus tituli occasione hoc jus
natum ex inveterata consuetudine, Aposto-*